

**Ministrstvo za obrambo
Kabinet ministra
Vojkova cesta 55
SI-1000 Ljubljana**

Ljubljana, 8.9.2011

**Gospod
Miran Bogataj,
višji sekretar**

Stališče Planinske zveze Slovenije in Gorske reševalne zveze Slovenije do predloga Uredbe o povračilu intervencijskih stroškov, 27. 6. 2011

Po skrbnem pregledu besedila Uredbe o povračilu intervencijskih stroškov v Planinski zvezi Slovenije in v Gorski reševalni zvezi Slovenije na podlagi stališč lastne stroke in v primerjavi s tujimi rešitvami ugotavljamo, da besedilo predloga:

- v pravno-formalnem pogledu ne sledi v celoti Zakonu o varstvu pred naravnimi in drugimi nesrečami ter Kazenskemu zakoniku in pušča v kasnejšem ravnanju ob praktični uporabi preveč odprtih vprašanj in rešitev oz. omogoča široko diskrecijsko pravico v postopku ugotavljanja povzročitve intervencijskih stroškov,
- ne rešuje sistemsko sedanjega stanja plačevanja reševanja pri izvajanju prostočasnih dejavnosti, še zlasti pa ne reševanja v gorah, zaradi česar obiskovalci gora ne bodo mogli v naprej jasno in nedvoumno vedeti, kako bo njihovo ravnanje kasneje – ob morebitni nesreči – ocenjeno,
- nalaga nevladnim, strokovnim, civilno-družbenim organizacijam pooblastila in zahteve, ki jih kot članske organizacije zaradi konflikta interesov ne moremo dosledno in objektivno izvajati.

Zato v Planinski zvezi Slovenije in Gorsko reševalni zvezi Slovenije ugotavljamo, da predlog Uredbe o povračilu intervencijskih stroškov ni primeren za nadaljnjo obravnavo.

***

Splošna stališča

Vsak podzakonski akt mora imeti izrecno pooblastilo v zakonu, sicer je protiususten in nezakonit. Vlada lahko neko vprašanje ureja ali določi kazen le, če je pred tem bil sprejet zakon, ki jo pooblašča, da to vprašanje uredi ali da določi sankcijo za kršitev neke zakonske določbe. Uredba, ki jo v imenu Vlade pripravlja Ministrstvo za obrambo, ima pooblastilo v zakonu (118. člen ZVNDN-UPB1).

Zakon o varstvu pred naravnimi in drugimi nesrečami (uradno prečiščeno besedilo) (ZVNDN-UPB1)

118. člen
(pokrivanje stroškov)

- (1) Fizična ali pravna oseba, ki je namenoma ali iz velike malomarnosti povzročila ogroženost, zaradi katere so nastali stroški nujnega ukrepanja, oziroma povzročila nesrečo, mora pokriti:
- stroške zaščitnih in reševalnih intervencij;
  - stroške sanacije in vzpostavitve v prejšnje stanje;
  - stroške odškodnin fizičnim in pravnim osebam.

(2) Če je povzročiteljev ogroženosti oziroma nesreče iz prejšnjega odstavka več in se ne da ugotoviti delež posameznega povzročitelja, krijejo nastale stroške solidarno.

(3) Ne glede na prvi odstavek tega člena mora fizična oseba, ki je zaradi malomarnosti, neusposobljenosti ali neustrezne opremljenosti povzročila ogroženost ali nesrečo oziroma stanje, zaradi katerega so nastali stroški nujnega ukrepanja, povrniti sorazmeren delež stroškov intervencije, ki jih določi vlada.

(4) Vlada določi dejavnosti, pri katerih morajo udeleženci pokriti sorazmeren delež stroškov intervencije ne glede na vzrok in odgovornost za nesrečo in pri katerih morajo biti udeleženci zavarovani za primer nesreče. Sorazmeren delež stroškov intervencije krije zavarovalnica oziroma udeleženci sami, če niso zavarovani.

(5) Sredstva, pridobljena iz naslova vrnitve stroškov nujnega ukrepanja oziroma sorazmernega deleža stroškov intervencij, so namenski prihodki tiste reševalne službe ali sestave, ki je nujno ukrepanje oziroma intervencijo izvršila, in jih lahko uporabi le za svojo dejavnost v skladu s tem zakonom.

Pravna stroka na obligacijskem, zlasti pa na kazenskem področju opredeljuje malomarnost kot stopnjo krivde, ki obstaja v zanemarjanju neke skrbnosti, ki jo lahko pričakujemo od povprečnega človeka v določeni situaciji. Gre torej za pravni standard, kar pomeni da **njegove vsebine ni mogoče določiti na abstraktni ravni (na splošno), ampak le na podlagi celovite presoje okoliščin v konkretnih življenjskih primerih oziroma posameznega konkretnega primera**. Te primere po navadi izoblikuje sodna praksa do te mere, da se v podobnih situacijah podobno/enako razlagajo. Pri malomarnosti je pomembno, da bi se posledico, ki nastane, dalo s skrbnim ali skrbnejšim ravnanjem preprečiti.

Kazenski zakonik (KZ-1)

26. člen

(malomarnost)

(1) Kaznivo dejanje je storjeno iz malomarnosti, če storilec ne ravna s potrebno pazljivostjo, s katero po okoliščinah in osebnih lastnostih mora in je zmožen kaj storiti ali opustiti.

(2) Kaznivo dejanje ni storjeno z naklepom, ampak iz malomarnosti, kadar lahko storilec pričakuje prepovedano posledico, vendar vanjo ne privoli, posledica pa nato nastane, ker je iz lahkomiselnosti pravočasno ne odvrne.

(3) Kaznivo dejanje ni storjeno iz malomarnosti, če storilec kljub potrebni pazljivosti povzroči prepovedano posledico, ki je ni bilo mogoče pričakovati in tudi ne predvideti njenega odvrtačanja.

27. člen

(kaznivost malomarnosti)

(1) Za kaznivo dejanje, storjeno iz malomarnosti, se storilec kaznuje samo, če zakon tako določa.

(2) Nobene določbe kazenskega zakona ni mogoče uporabiti tako, da storilec, ki stori kaznivo dejanje iz malomarnosti, ne bi bil kaznovan mileje kot za storitev enakega dejanja z naklepom.

(3) Sodišče sme storilcu, ki je storil kaznivo dejanje iz malomarnosti, odpustiti kazen, če posledice dejanja storilca toliko prizadevajo, da izrek kazni v takem primeru očitno ne bi bil upravičen.

Veljavni Kazenski zakonik (KZ-1) je malomarnost opredelil nekoliko drugače kot prejšnji zakonik. Po novi določbi posledica kaznivega dejanja ni več tako tesno povezana z malomarnostjo, saj

se malomarnost veže na storilčevo ravnanje in ne več na prepovedano posledico. Iz definicije malomarnosti v KZ-1 (26. člen) je razvidno, da je malomarnost opredeljena kot premajhna stopnja pazljivosti pri ravnanju posameznika. To pomeni, da ni več tako imenovane zavestne (storilec lahko pričakuje prepovedano posledico) in voljne (storilec v posledico ne privoli) sestavine. Po zavestni in voljni sestavini se malomarnost tudi loči od t. i. naklepa (hujša stopnja odgovornosti, ki ima zavestno in voljno sestavino) oz. naklepne storitve kaznivega dejanja. Če KZ-1 beremo natančno lahko opazimo, da nov koncept malomarnosti ni izpeljan dosledno, saj 26. člen še vedno omenja storilčev odnos do posledice in ne do njegovega ravnanja. **Poleg tega velja, da se naklep po KZ-1 vedno kaznuje strožje od malomarnosti.** Zavedamo se, da gre pri besedilu uredbe za urejanje vprašanja, ki sodi v področje civilnega prava in da povračilo stroškov ne pomeni kaznovanja (kot ga predvideva KZ-1), vendar se nam zdi nujno – zlasti v luči razumevanja posameznika – v razpravi o predlogu uredbe izpostaviti tudi te vidike.

Pomembno je vedeti tudi to, da je kaznivo dejanje storjeno iz malomarnosti kaznivo samo, če zakon tako določa. To pomeni, da mora biti v zakonu (KZ-1) določeno, da se kaznivo dejanje lahko stori iz malomarnosti. **Ogrožanje zaradi nesreče, ki zahtevajo ukrepanje sil za zaščito in reševanje, ni opredeljeno kot kaznivo dejanje.** V KZ-1 je opredeljenih pet malomarnostnih kaznivih dejanj, ki jih moramo ločevati od malomarnosti kot vrsto krivde za kaznivo dejanje:

- malomarno zdravljenje in opravljanje zdravilske dejavnosti (179. člen KZ-1),
- malomarno opravljanje lekarniške dejavnosti (182. člen),
- povzročitev prometne nesreče iz malomarnosti (323. člen KZ-1),
- ogrožanje posebnih vrst javnega prometa (325. člen KZ-1) in
- nevestna veterinarska pomoč (347. člen KZ-1).

Poznamo pa tudi nesrečno naključje, ki ga ločujemo od malomarnosti in pri njem ne moremo govoriti o krivdi. Za nesrečno naključje gre, če kljub storilčevemu pazljivemu ravnanju (gre za potrebno pazljivost v dani situaciji) nastane prepovedana posledica, ki je ni bilo mogoče pričakovati in tudi ne odvrniti.

Malomarnostna kaziva dejanja že po naravi ne morejo biti izvršena z naklepom kot obliko krivde. Tako je pri teh dejanjih bistvo kaznivosti v kršitvi dolžnostnega ravnanja. Zakon tudi izrecno odklanja razlage, da bi pri isti povzročeni prepovedani posledici moral biti storilec enako kaznovan ne glede na to, ali je šlo za povzročitev z naklepom ali iz malomarnosti.

Pravni teoretiki ves čas opozarjajo na težave kazenskega pravosodja glede razlikovanja med malomarnostjo in morebitnim naklepom na eni strani ter malomarnostjo in naključjem na drugi strani. **Malomarnost je v kazenskem pravu »kamen spotike«, ker pomeni stalno nevarnost za vdor objektivne odgovornosti.**

***

Planinska zveza Slovenije in Gorsko reševalna zveza Slovenije od pripravljavca uredbe pričakujeta, da bo v nadaljevanju postopka priprave besedila upošteval:

- da malomarnosti ni mogoče določiti na abstraktni ravni (na splošno) in v naprej, ampak le v konkretnih in posamičnih življenjskih primerih,
- da se naklepna dejanja ponavadi kaznuje strožje od malomarnosti, kar naj velja tudi za postopek vračila intervencijskih stroškov in
- da subjektivna presoja, ki zaznamuje velik del besedila uredbe, zmanjšuje objektivnost in namen ciljev uredbe do ravni, da je smiselno vprašanje, ali takšno uredbo sploh potrebujemo ali ne.

***

K prvemu členu:

V prvem odstavku 118. člena ZVNDN-UPB1 je izrecno določeno, da oseba krije stroške če je »namenoma ali iz velike malomarnosti povzročila ogroženost«, kasneje – v tretjem odstavku 118. člena – pa je ta dikcija razširjena »zaradi malomarnosti, neusposobljenosti ali neustrezne opremljenosti povzročila ogroženost«.

Dikcija uredbe »nastali namenoma oziroma zaradi naklepa« naj se spremeni, tako da ostane samo namenoma, saj sta izraza namenoma in naklep sinonima, le da je prvi v uporabi v civilnem pravu, drugi pa v kazenskem pravu. Zato bi kazalo razmisliti, da se v celem besedilu uredbe uporabi samo izraz, ki velja v civilnem pravu.

V zadnji vrstici zadnjega odstavka so navedeni splošni predpisi. Iz obrazložitve besedila uredbe ni razvidno, kateri splošni predpisi so pri tem mišljeni. Gre za določbe obligacijskega in kazenskega zakonika ali tudi za pravne akte posameznih strokovnih organizacij, ki na primer določajo doktrino dejavnosti, programe in standarde usposabljanj? Iz tega člena ni jasno, kakšne preiskave in drugi postopki morajo biti izvedeni, da se uporabijo ti drugi postopki?

K drugemu členu:

Glede na zadnji stavek prvega odstavka ni jasno, ali je namen/naklep povezan samo pri požarih in eksplozijah, ali tudi pri drugih dejavnostih.

Drugi odstavek je nepotreben, saj se takšno dejanje že sedaj preganja in sankcionira.

V četrtem odstavku se kot pobudnika kvalificira vodja intervencije, ki za takšne ocene oziroma ugotavljanje prvin odškodninske odgovornosti povzročitelja ni usposobljen. Vodja intervencije bi – tako recimo ravnajo sodišča – moral (že v času reševanja) ocenjevati:

- ali se je povzročitelj zavedal vse zakonskih znakov dejanja;
- ali se je zavedal možnosti, da bo iz njegovega ravnanja nastala prepovedana posledica (enako kot pri morebitnem naklepu);
- ali se je zavedal vzročne zveze med svojim ravnanjem in nastankom prepovedane posledice,
- ali se povzročitelj ni zavedal, da lahko nastane prepovedana posledica, pa bi se bil po okoliščinah in svojih osebnih lastnostih tega moral in mogel zavedati.

Ali je malomarnost podana, presojamo glede na okoliščine zadeve in glede na povzročiteljeve osebne sposobnosti in lastnosti. Najprej se postavi vprašanje, ali je bil povzročitelj glede na objektivne okoliščine dolžan zavedati se možnosti nastanka prepovedane posledice, kar je objektivni kriterij. Subjektivni kriterij pa se nanaša na vprašanje, ali bi se bil povzročitelj možnosti nastanka prepovedane posledice moral in mogel zavedati glede na njegove osebne lastnosti.

Nejasna je tudi vloga policije: ali je delo policije to, da objektivno in nepristransko zapiše dejstva o nesreči in relevantne podatke, ki pripomorejo k razjasnitvi okoliščin nesreč, ali bo vloga policije tudi ta, da bo sama na podlagi lastnih podatkov in vloge v nesreči »sodila« o posamezni zadevi?

K tretjemu členu:

Besedilo uredbe uvede pojem »običajna potrebna pazljivost«, ki pa je pravno nedefiniran pojem. Ali je šlo za »običajno potrebno pazljivost« je možno presojati samo glede na okoliščine konkretnega ravnanja in glede na povzročiteljeve osebne sposobnosti in lastnosti.

Odločno tudi nasprotujemo besedilu, ki med dejavnosti z večjim tveganjem na splošno uvršča planinarjenje.

Je glede alkoholiziranosti, zaužitja drog ali psihoaktivnih substanc določena ničelna toleranca ali kakšna druga dovoljena količina zaužitih snovi?

K osmemu členu:

Glede na vsebine 4., 5., 6. in 7. člena je razvidno, da je pripravljavec uredbe v ospredje postavil strokovno usposobljenost povzročitelja nesreče. Takšno izhodišče je razumljivo in je uporabno pri dejavnostih, ki nujno zahtevajo posebna ali tehnična znanja zaradi rokovanja z določenimi napravami. V primeru gorništva (na primer hoje po lahkih in zahtevnih planinskih poteh), ki je izjemno razširjeno (po podatkih Slovenskega javnega mnenja iz leta 2009 kar 14,6 % vprašanih redno zahaja v gore) in kjer je glede na naravne danosti (skoraj 80 % površja Slovenije je vzpetega) omogočen prost dostop do narave (in gora) je merilo usposobljenosti žal neuporabno ali če smo natančni – uporabno v zelo omejenem okviru (strokovno usposobljeni delavci v športu na področju gorništva, gorski vodniki, gorski reševalci ...).

Manjši del obiskovalcev gora je včlanjenih v planinska društva, ki so del planinske organizacije, ki ima razvejen sistem usposabljanja članstva. Za vse ostale obiskovalce lahko v okviru obveznega vzgojno-izobraževalnega sistema poskrbi država, ki je na normativni ravni področje gorništva dobro uredila (na primer število športnih dni z gorniško vsebino v osnovni šoli), vendar pa je kakovostna izvedba gorniških vsebin vprašljiva in že vrsto let deležna kritik v strokovnih krogih. Načrti gorniških dejavnosti se zaradi neustrezne usposobljenosti učiteljev (ustrezno usposobljenih je samo del športnih pedagogov, čeprav morajo pri izvedbi športnega dne sodelovati učitelji vseh predmetnih področij) na osnovnih šolah ne uresničujejo oz. se uresničujejo na način, ki učencem ne zagotavljajo dosego učnih ciljev.

Naj še enkrat opozorimo, da ugotavljanje odgovornosti ne bo moglo iti mimo naslednjih nujnih, vprašanje pa je, če tudi zadostnih vprašanj:

- ali se je povzročitelj zavedal vse zakonskih znakov dejanja;
- ali se je zavedal možnosti, da bo iz njegovega ravnanja nastala prepovedana posledica (enako kot pri morebitnem naklepu);
- ali se je zavedal vzročne zveze med svojim ravnanjem in nastankom prepovedane posledice,
- ali se povzročitelj ni zavedal, da lahko nastane prepovedana posledica, pa bi se bil po okoliščinah in svojih osebnih lastnostih tega moral in mogel zavedati.

Pripravljavec predpisa želi v uredbi zajeti čim več situacij, iz načelnega stališča pa je jasno, da nikoli ni mogoče v naprej predvideti vseh življenjskih situacij. Če se bo MO odločilo, da bo uredbo tudi dejansko sprejelo, potem predlagamo, da se v uredbi našteje situacije opredelijo kot izpodbojne pravne domneve. To bi pomenilo, da se določeno ravnanje lahko na abstraktni ravni opredeli za veliko malomarnost, a ima vsakdo možnost, da to domnevo izpodbije in dokaže, da je ravnal skrbno in ji zato velike malomarnosti ne moremo očitati.

Besedilo uredbe uvede pojem »predpisanimi ali splošno uveljavljenimi zahtevami stroke, ki veljajo za posamezno dejavnost.« V primeru gorništva se pojavlja več nejasnosti:

- ali so to zahteve gorniške stroke (recimo PZS) ali gorsko reševalne stroke (recimo GRZS),
- zaradi različnih oblik gorniške dejavnosti (hoja, plezanje, smučanje, kolesarjenje) in različnih ciljnih skupin, ne nazadnje pa tudi zaradi različnih avtorjev, obstaja v planinski organizaciji več različnih priporočil, ne pa obvezujočih normativov in standardov ravnanj. Razvoj gorniške stroke gre vedno bolj v smer, da zapisano velja kot priporočilo, v praksi pa je dopustna uporaba vsega, kar je varno, kar deluje, kar obiskovalec gora obvlada in kar ne moti in ogroža drugih. Dogajanje v gorah nas je naučilo, da je v naravi vedno možnih nešteto situacij in vsaki od njih ustreza le ena najboljša možnost, ki pa je odvisna od konkretnega človeka. Ravnanje, ki je za nekoga odlično, je lahko za drugega samo dobro, za tretjega pa celo nevarno.

Iz prakse primerljivih alpskih držav v tujini vemo, da se je stanje v gorah bistveno izboljšalo, ko je bilo sistematično uvedeno plačilo reševanja za vse primere, obiskovalci gora pa so se lahko odločili za zavarovanje tveganja z ustreznim zavarovalniškim produktom.

Pripravlavec uredbe je za nekatera področja konkretno opredelil, kaj pomeni velika malomarnost, medtem ko je za področje planinstva to prepustil nevladnim organizacijam, torej Planinski zvezi Slovenije. Kot strokovna, a hkrati tudi članska organizacija, ki je v številnih ozirih odvisna od svojega člana–posameznika, smo v primeru urejanja tega področja z lastnimi akti, v temeljnem nasprotju z namenom ustanovitve in delovanja. Zato je to vsebino treba urediti enotno, torej naj bo velika malomarnost opredeljena za vsa v uredbi navedena področja – če je to, glede na uvodne pomisleke sploh mogoče.

K devetemu členu:

Besedilo določa, da se bo »malomarnost, neusposobljenost oziroma neustrezno opremljenost ocenilo v vsakem primeru posebej«. Gre torej za ključno določbo, glede katere smo teoretična izhodišča predstavili že v uvodu. Razmisliti torej velja, da se ta določba pojavi takoj na začetku besedila uredbe in se kasneje besedilo v celoti podredi temu strokovnemu izhodišču. Besedilo, ki se pojavi v 9. členu deluje podredno v smislu, da če prejšnje določbe niso pokrile katerega nesrečnega primera, potem velja splošna določba tega člena. Ta določba zato najbolje kaže nedorečenost, kaj sploh želimo doseči s to uredbo. Zapisana rešitev, čeprav je dobronamerna, ni sistemska (uredba po eni strani niza primere, ko je malomarnost podana, v tem primeru pa tega ne naredi) in ne zagotavlja na primer varnosti obiskovalcev gora.

K desetemu členu:

Zaradi okoliščin, v katerih se dogajajo na primer gorske nesreče, gre v številnih primerih za zahtevna preiskovalna dejanja, če želimo izpolnjevati domnevo nedolžnosti in pravičnosti obravnave. Že samo to dejstvo opozarja, da strokovna komisija, sestavljena iz usposobljenih prostovoljcev, ki bo ocenjevala ravnanja svojih lastnih članov, ne more biti ustrezna rešitev. Glede na to, da je Slovenija pravna država, lahko le sodišče ugotavlja stopnjo krivde in s tem dolžnost plačila povrnitve stroškov. Le sodni postopek zagotavlja ustrezno kontradiktornost. Sodišče mora odločiti, ali je konkretno dejanje krivdno ali ne. Odločitev pa temelji na izvedenih dokazih. Eden najpomembnejših dokazov pa je postavitve ustreznega in neodvisnega izvedenca.

V primeru gorskih nesreč je treba poudariti, da gorski reševalci niso usposobljeni za zavarovanje dokazov ter njihovo zajemanje v primeru postopka dokazovanja krivde. Gorski reševalci tudi ne morejo ugotavljati alkoholiziranosti udeležencev ali povzročiteljev nesreč.

V uredbi tudi ni predviden pritožbeni postopek na odločitev takšne komisije.

K enajstemu členu:

Če v reševanju sodeluje policist ali pripadnik SV, ki je član prostovoljne organizacije (na primer GRZS) ali se mu stroški obračunajo po drugem odstavku tega člena ali po prvi vrstici prvega odstavka tega člena?

K dvanajstemu členu:

Iz sorazmernosti deleža stroškov ni nikjer razvidno razlikovanje povzročitelja glede na namen (ta naj bi bil pogojno rečeno »kaznovan« strožje) ali malomarnost.

K štirinajstemu členu:

V tretjem odstavku je treba besedilo člena zapisati tako, da se med organizirane aktivnosti pridobitnega namena nikakor ne morejo vključiti izleti/pohodi in ture planinskih društev ter planinska usposabljanja.

Vodniki Planinske zveze Slovenije vodijo organizirane skupine in jim posredujejo gorniško znanje, veščine in izkušnje. Gre za zahtevno, odgovorno in strokovno delo, ki vodenim zagotavlja kakovostno znanje o gorah in najvišjo raven varnosti. Vodniki Planinske zveze Slovenije vodenim zagotavljajo kakovostno znanje o gorah in najvišjo raven varnosti.

Vodniki Planinske zveze Slovenije so strokovni in organizacijski temelj delovanja planinskih društev. Poleg obveznega znanja Planinske šole, ki jim omogoča samostojno gibanje v gorah, obvladajo še tehniko vodenja, upravljanje s skupino, poučevanje gorništva in odgovornost za varnost vodenih. Vodniki PZS so prostovoljci, ki skrbijo za gorniško usposabljanje vodenih in se sami stalno usposabljujejo.

Prednosti vodenih izletov, pohodov, tur in turnih smukov:

- so varnejši in vsebinsko zanimivejši,
- omogočajo neformalno, a učinkovito gorniško usposabljanje udeležencev,
- zaradi večjega števila vodenih so cenejši in prometno manj obremenjujoči,
- potekajo čez celo leto in omogočajo redno vodeno vadbo,
- povezujejo ljudi različnih generacij in razvijajo pristno družabnost.

***

Prevenjski in finančni učinki uredbe

Planinska zveza Slovenije in Gorska reševalna zveza Slovenije menita, da bodo preventivni učinki, zlasti pa finančni učinki te uredbe bistveno manjši od nezadovoljstva, ki bo sledilo (v javnosti) zaradi nedorečenosti uredbe. Pripravljenec je v uvodnem delu zapisal, da je bilo »od leta 2006 dalje takšnih zahtevkov dvanajst«, kar torej pomeni približno dva na leto. Iz zahtevkov, ki so se nanašali na reševanje v gorah vemo, da je takšnih zahtevkov manj kot eden na leto.

Iz javnosti je znano, da je zahtevek za primer v Špiku znašal 1302 € za oba povzročitelja skupaj, zahtevek za primer v Skuti pa 2908 € za oba povzročitelja skupaj. V primeru, da bi uredba uspešno učinkovala, bi torej na letni ravni »prihranili« sredstva dobre polovice ene gorske nesreče, ki v obdobju 2009–2010 znaša 4.635 €.

Posredni in neposredni stroški reševanja v gorah v obdobju 2009–2010.

	število gorskih nesreč	Prihodki GRZS – MO v €	Prihodki GRZS – FIHO v €	Stroški helikopterskih prevozov – ZZS v €	Skupaj v €
2009	391	546.263,83	364.522,17	801.874	1.714.669
2010	346	502.880	327.660	872.936	1.705.486
	737	1.049.143,83	692.182,17	1.674.810	3.416.136

Razmerje med vloženi sredstvi in reševalnimi akcijami v obdobju 2009–2010.

leto	število gorskih nesreč	stroški reševanja v €	razmerje med celotnim stroški reševanja in številom nesreč v €
2009–2010	737	3.416.136	4.635

***

Zaključek

V Planinski zvezi Slovenije in Gorski reševalni zvezi Slovenije menimo, da obstajajo tudi druge možnosti za sistematično ureditev te problematike, pri reševanju katere smo pripravljeni aktivno sodelovati. V kolikor se s tem strinjate vam predlagamo, da organizirate sestanek, katerega se bomo vsekakor udeležili.

Predsednik GRZS:
Igor Potočnik

Predsednik PZS:
Bojan Rotovnik